YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaoston)
13 päivänä heinäkuuta 2000 *

Asiassa C-8/99 P,

Carmen Gómez de Enterría y Sanchez, Euroopan parlamentin entinen virkamies, asuinpaikka Luxemburg (Luxemburg), edustajanaan asianajaja E. Boigelot, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto L. Schiltz, 2 rue du Fort Rheinsheim,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) asiassa T-131/97, Gómez de Enterría y Sanchez vastaan parlamentti, 17.11.1998 antaman tuomion (Kok. H. 1998, s. I-A-613 ja II-1855) kumoamista,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan parlamentti, asiamiehinään oikeudellisen yksikön jaostopäällikkö M. Peter ja oikeudellisen yksikön virkamies J. Sant'Anna, avustajanaan asian-

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

ajaja D. Waelbroeck, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa Euroopan parlamentin pääsihteeristö, Kirchberg,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaoston),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Schintgen sekä tuomarit G. Hirsch (esittelevä tuomari) ja V. Skouris,

julkisasiamies: N. Fennelly,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Euroopan parlamentin entinen virkamies Gómez de Enterría y Sanchez on yhteisöjen tuomioistuimeen 14.1.1999 toimittamallaan valituskirjelmällä hakenut EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan sekä EHTY:n tuomioistuimen perussäännön ja Euratomin tuomioistuimen perussäännön vastaavien määräysten nojalla muutosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-131/97, Gómez de Enterría y Sanchez vastaan parlamentti, 17.11.1998 antamaan tuomioon (Kok. H. 1998, s. I-A-613 ja II-1855; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt

kumoamiskanteen, jonka valittaja oli nostanut päätöksestä, jonka parlamentti oli 15. ja 16.7.1996 pitämässään kokouksessa tehnyt Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 50 artiklan nojalla ja jolla valittaja siirrettiin eläkkeelle ja jolla hylättiin hänen hakemuksensa kahteen muuhun saman palkkaluokan virkaan (jäljempänä riidanalainen päätös).

2 Asiaa koskevien oikeussääntöjen osalta viitataan valituksenalaisen tuomion 1—3 kohtaan ja asian vireilletuloon johtaneiden tosiseikkojen osalta sen 4—20 kohtaan.

Valituksenalainen tuomio

3 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että kanne on jätettävä tutkimatta niiltä osin kuin siinä vaaditaan riidanalaisen päätöksen päätösosan kumoamista siltä osin kuin siinä vahvistetaan, että valittajan hakemusta parlamentin istuntopalvelujen pääosaston (pääosasto I) pääjohtajan virkaan ei hyväksytä, koska parlamentin puhemiehistö (jäljempänä puhemiehistö) oli nimittävänä viranomaisena hylännyt hakemuksen 2.2.1995 ja koska tästä päätöksestä ei ollut tehty oikaisuvaatimusta eikä siitä ollut nostettu kumoamiskannetta.

4 Asiakysymystä käsitellessään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt ensimmäisen kanneperusteen, joka koski EY:n perustamissopimuksen 176 artiklan ensimmäisen kohdan (josta on tullut EY 233 artiklan ensimmäinen kohta) rikkomista, sillä perusteella, ettei valittajan ottaminen takaisin entisiin tehtäviinsä ollut ainoa mahdollinen keino asiassa T-82/95, Gómez de Enterría y Sanchez vastaan parlamentti, 14.5.1996 annetun tuomion (Kok. H. 1996, s. I-A-211 ja II-599; jäljempänä 14.5.1996 annettu tuomio) täysimääräisen täytäntöönpanon varmistamiseksi; 14.5.1996 annetulla tuomiolla oli kumottu puhemiehistön ensimmäinen, 30.11.1994 tehty päätös, jolla valittaja oli siirretty eläkkeelle. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan parlamentin valitsema ratkaisu, jolla valittajan hallinnollinen ja taloudellinen tilanne saatetaan sääntöjenmukaiseksi taannehtivasti, mahdollistaa valittajan, yksikön ja valittajan entiseen virkaan syyskuussa 1995 nimitetyn uuden pääjohtajan etujen yhteensovittamisen ja vastaa hyvän hallinnon vaatimuksia (38 kohta).

5 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lisäksi katsonut, ettei riidanalaista päätöstä voitu pitää lainvastaisena pelkästään sen perusteella, että siinä nimenomaisesti viitattiin 14.5.1996 annetulla tuomiolla kumottuun päätökseen, koska riidanalainen päätös poikkeaa tästä päätöksestä sekä päätösosansa että sen tekemiseen johtaneen menettelyn osalta (39 kohta).

6 Toisesta kanneperusteesta, joka koski puolustautumisoikeuksien loukkaamista, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että koska asianosaisten kesken on kiistatonta, että valittajan huomautuskirje, joka oli päivätty 4.7.1996 ja joka oli osoitettu parlamentin puhemiehelle, on otettu parlamentin pääsihteerin (jäljempänä pääsihteeri) luottamuksellisen muistion liitteeksi ja että tämä muistio on saatettu puhemiehistön jäsenten tietoon 15. ja 16.7.1996 pidetyssä puhemiehistön kokouksessa, on valittajan asia näyttää toteen, ettei puhemiehistö ollut ottanut hänen 4.7.1996 esittämiään huomautuksia huomioon; valittaja ei kuitenkaan ole näyttänyt tätä toteen (43 ja 44 kohta).

7 Kolmannesta kanneperusteesta, joka koski perustelujen puutteellisuutta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että riidanalaisen päätöksen perusteluista voidaan helposti havaita valittajan eläkkeelle siirtämisen tavoite eli puhemiehistön vakaa aikomus toteuttaa koko pääsihteeristön ja erityisesti käännöspalvelujen uudelleenjärjestely, joten perusteluja on pidettävä riittävinä (50 ja 51 kohta).

8 Yksikön edun huomiotta jättämistä koskeneen neljännen kanneperusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on varmistuttuaan siitä, että parlamentti oli todellakin tutkinut tarkkaan ne eri edut, joista asiassa oli kysymys, katsonut, ettei parlamentti ollut jättänyt yksikön etua huomiotta (57—59 kohta).

9 Viidennestä kanneperusteesta, joka koski harkintavallan väärinkäyttöä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että koska riidanalaista päätöstä ei ole pidetty yksikön edun vastaisena, kysymys ei voi olla harkintavallan väärinkäytöstä (62 kohta).

10 Kuudennesta kanneperusteesta, joka koski kohtuullisen määräajan noudattamatta jättämistä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että vaikka riidanalainen päätös annettiin tiedoksi valitettavan myöhään, viivästys ei loukannut valittajan oikeuksia, sillä tämä oli pystynyt tekemään oikaisuvaatimuksen ja sitten nostamaan kumoamiskanteen sääntöjenmukaisesti (69 kohta).

Valitus

11 Valituksessaan Gómez de Enterría y Sanchez vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion sekä ratkaisemaan asian itse ja kumoamaan riidanalaisen päätöksen.

12 Valittaja vetoaa valituksensa tueksi viiteen valitusperusteeseen, jotka koskevat perustamissopimuksen 176 artiklan rikkomista ja oikeusvoimaa koskevan yleisen oikeusperiaatteen loukkaamista, perustelujen puutteellisuutta, puolustautumisoikeuksien loukkaamista, Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 50 artiklan rikkomista ja henkilöstösääntöjen 25 artiklan toisessa kohdassa säädetyn määräajan noudattamatta jättämistä.

13 Parlamentti vaatii, että valitus on hylättävä perusteettomana ja valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

Perustamissopimuksen 176 artiklan rikkomista ja oikeusvoimaa koskevan yleisen oikeusperiaatteen loukkaamista koskeva valitusperuste

14 Valittajan ensimmäisen valitusperusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut perustamissopimuksen 176 artiklaa ja loukannut yleistä oikeusperiaatetta, joka koskee tuomioistuinten päätösten oikeusvoimaa.

15 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on väärässä, kun se toteaa valituksenalaisen tuomion 38 kohdassa, ettei eläkkeelle siirtämistä koskevan päätöksen kumoaminen väistämättä johda siihen, että kyseinen virkamies otetaan takaisin entisiin tehtäviinsä. Valittajan mielestä ainoa tapa, jolla eläkkeelle siirtäminen voidaan korjata, on se, että virkamies otetaan takaisin tehtävään, josta hänet on lainvastaisesti siirretty eläkkeelle.

16 Valittaja väittää lisäksi, ettei hänen tilannettaan ole saatettu sääntöjenmukaiseksi, toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut. Valittaja ei ole päässyt takaisin yhteenkään niistä henkilöstösääntöjen mukaisista hallinnollisista asemista, joista on säädetty henkilöstösääntöjen 35 artiklassa.

17 Valittaja väittää vielä, että riidanalaisella päätöksellä, joka on toinen hänen eläkkeelle siirtämistään koskeva päätös, on pelkästään vahvistettu 14.5.1996 annetulla tuomiolla kumottu päätös ja että tällainen vahvistaminen väistämättä merkitsee perustamissopimuksen 176 artiklan rikkomista.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 38 kohdassa, että vaikkei virkamiehen ottamista takaisin entisiin tehtäviinsä lähtökohtaisesti voida sulkea pois niiden toimenpiteiden joukosta, joiden tarkoituksena on sellaisen tuomion täysimääräinen täytäntöönpano, jolla eläkkeelle siirtämistä koskeva päätös on kumottu, valittajan ottaminen takaisin entisiin tehtäviinsä ei ollut nyt esillä olevassa asiassa ainoa mahdollinen keino 14.5.1996 annetun tuomion täysimääräisen täytäntöönpanon varmistamiseksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan sellainen ratkaisu, että toimielin velvoitetaan ottamaan kyseinen henkilö takaisin tehtäviinsä sen jälkeen, kun eläkkeelle siirtämistä koskeva päätös on kumottu, olisi ollut nyt esillä olevassa asiassa kohtuuton, koska valittajan eläkkeelle siirtämistä koskevan päätöksen kumoaminen oli merkinnyt sen toteamista, että valittajan oikeutta puolustaa etujaan oli loukattu, ja koska riidanalainen päätös oli tehty juuri tämän loukkauksen korjaamiseksi vireille pannun menettelyn päätteeksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että vastaajan valitsema ratkaisu, jolla valittajan hallinnollinen ja taloudellinen tilanne saatetaan sääntöjenmukaiseksi taannehtivasti, mahdollisti valittajan, yksikön ja valittajan entiseen virkaan syyskuussa 1995 nimitetyn uuden pääjohtajan etujen yhteensovittamisen ja vastasi hyvän hallinnon vaatimuksia.

19 Perustamissopimuksen 176 artiklan mukaan toimielimen, jonka toimi on kumottu, on toteutettava kumoamistuomion täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet.

20 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että toimielimen on kumoamistuomion noudattamiseksi ja pannakseen sen kaikilta osin täytäntöön paitsi noudatettava tuomion tuomiolauselmaa myös otettava huomioon siihen johtaneet perustelut, jotka ovat sen tarpeellinen tuki, sillä perustelut ovat välttämättömiä tuomiolauselman täsmällisen sisällön määrittämiseksi. Juuri perusteluissa yksilöidään nimenomainen toimen kohta, joka on vahvistettu lainvastaiseksi, ja juuri niistä käyvät tarkasti ilmi ne tuomiolauselmassa todetun lainvastaisuuden syyt, jotka asianomaisen toimielimen on otettava huomioon, kun se korvaa kumotun toimen toisella toimella (yhdistetyt asiat 97/86, 193/86, 99/86 ja 215/86, Asteris ym. v. komissio, tuomio 26.4.1988, Kok. 1988, s. 2181, 27 kohta). Tällaisen toimen korvaamiseen tähtäävä menettely voidaan siten aloittaa uudelleen juuri siitä ajankohdasta, jona lainvastaisuus tapahtui (ks. asia 34/86, neuvosto v. parlamentti, tuomio 3.7.1986, Kok. 1986, s. 2155, 47 kohta; Kok. Ep. VIII, s. 699 ja asia C-415/96, Espanja v. komissio, tuomio 12.11.1998, Kok. 1998, s. I-6993, 31 kohta).

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on 14.5.1996 antamallaan tuomiolla kumonnut puhemiehistön ensimmäisen, 30.11.1994 tekemän päätöksen, jolla valittaja siirrettiin henkilöstösääntöjen 50 artiklan perusteella eläkkeelle A 1 -palkkaluokan virastaan, katsoen, ettei valittajalle ollut annettu mahdollisuutta puolustaa etujaan asianmukaisesti.

22 Valituksenalaisen tuomion 10 kohdasta ilmenee, että parlamentin puhemies oli 23.5.1996 päivätyllä kirjeellään ilmoittanut valittajalle, että puhemiehistö oli 20.5.1996 pitämässään kokouksessa nimittävän viranomaisen ominaisuudessa tutkinut, mihin toimiin 14.5.1996 annetun tuomion johdosta on ryhdyttävä, ja että puhemiehistö oli päättänyt aloittaa valittajan eläkkeelle siirtämistä koskevan menettelyn uudelleen siten, että valittajalle annetaan tilaisuus puolustaa etujaan asianmukaisesti.

23 Valituksenalaisen tuomion 11 kohdasta ilmenee edelleen, että valittaja oli keskustellut pääsihteerin kanssa 25.6.1996. Keskustelu oli koskenut erityisesti syitä, jotka olivat saaneet puhemiehistön harkitsemaan valittajan siirtämistä eläkkeelle.

24 Sen mukaan, mitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 14 kohdassa, tästä keskustelusta 26.6.1996 laadittu pöytäkirja sekä valittajan 11.7.1996 päivätyt huomautukset, jotka koskevat tätä pöytäkirjaa, on saatettu puhemiehistön jäsenten tietoon 15. ja 16.7.1996 pidetyssä puhemiehistön kokouksessa.

25 Koska parlamentti on näin ollen kuullut valittajaa henkilöstösääntöjen 50 artiklan soveltamisesta ja koska se siten on aloittanut menettelyn uudelleen siitä ajankohdasta, jona 14.5.1996 annetussa tuomiossa todettu lainvastaisuus oli tapahtunut, toimenpiteet, jotka parlamentti on päättänyt toteuttaa kyseisen tuomion täytäntöönpanemiseksi, ovat korjanneet muotovirheen, jonka olemassaolo on todettu tässä tuomiossa. Riidanalainen päätös ei siis ole tältä osin perustamissopimuksen 176 artiklan vastainen.

26 Siltä osin kuin on kysymys siitä, onko väärin, ettei valittajaa otettu takaisin parlamentin palvelukseen ajaksi, joka alkoi 14.5.1996, jolloin annettiin tuomio, jolla kumottiin valittajan eläkkeelle siirtämisestä 30.11.1994 tehty ensimmäinen päätös, ja päättyi 1.11.1996, jolloin riidanalaiseen päätökseen perustuva valittajan eläkkeelle siirtäminen tuli voimaan, on todettava, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tutkinut, koskiko riidanalainen päätös tätä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että parlamentin toteuttamat toimenpiteet eli valittajan hallinnollisen ja taloudellisen tilanteen saattaminen sääntöjenmukaiseksi sellaisen määrätyn ajan osalta, joksi valittaja olisi mielestään pitänyt ottaa takaisin virkaansa, olivat kyseessä olevat intressit huomioon ottaen asianmukaisia, eikä tässä arvioinnissa ole missään tapauksessa mitään oikeudellista virhettä. Valitusperuste on siis tältä osin selvästi perusteeton.

27 Siltä osin kuin riidanalaisella päätöksellä on vahvistettu 30.11.1994 tehty kumottu päätös, jolla valittaja siirrettiin eläkkeelle, on todettava, että vaikka voi olla moniselitteistä, että riidanalaisessa päätöksessä käytetään sanaa "vahvistaa", tämän määräyksen 19—25 kohdasta ilmenee, ettei päätös ole asiasisällöltään perustamissopimuksen 176 artiklan vastainen. Valitusperuste on siis myös tältä osin selvästi perusteeton.

28 Sama koskee myös 14.5.1996 annetun tuomion oikeusvoimaa. Oikeusvoimaa koskeva periaate ei nimittäin ole millään tavalla esteenä sille, että parlamentti ryhtyy — perustamissopimuksen 176 artiklan mukaisesti — tuomion edellyttämiin toimenpiteisiin korjaamalla aikaisemmin todetun muotovirheen.

29 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen kokonaisuudessaan hylättävä selvästi perusteettomana.

Perustelujen puutteellisuutta koskeva valitusperuste

30 Valittajan toisen valitusperusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut EY:n perustamissopimuksen 190 artiklaa (josta on tullut EY 253 artikla), henkilöstösääntöjen 25 artiklan toista kohtaa ja 50 artiklaa sekä loukannut yleistä oikeusperiaatetta, jonka mukaan päätöksen on perustuttava asiassa merkityksellisiin perusteisiin. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on pelkästään tutkinut, oliko valittajalla muodollisesti ollut mahdollisuus saada tietoonsa perustelut sille, miksi hänet siirrettiin eläkkeelle, eikä se ole selvittänyt, miten nämä perustelut pystyivät osoittamaan, että valittajan eläkkeelle siirtäminen oli perusteltua.

31 Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan henkilöstösääntöjen 25 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettu virkamiehelle vastainen päätös on perusteltava niin, että yhteisöjen tuomioistuimet voivat valvoa päätöksen laillisuutta ja että asianomainen henkilö saa riittävät perusteet sen arvioimiseksi, onko päätös asianmukainen. Perusteluvelvollisuutta arvioitaessa on otettava huomioon asiaan liittyvät olosuhteet, muun muassa toimenpiteen sisältö ja esitettyjen perustelujen luonne (asia C-316/97 P, parlamentti v. Gaspari, tuomio 19.11.1998, Kok. 1998, s. I-7597, 26 kohta).

32 Tältä osin on todettava, että valituksenalaisen tuomion 50 kohdan mukaan riidanalaisen päätöksen perusteluista voidaan helposti havaita valittajan eläkkeelle siirtämisen tavoite eli "puhemiehistön vakaa aikomus toteuttaa koko pääsihteeristön ja erityisesti käännöspalvelujen uudelleenjärjestely".

33 Lisäksi on todettava, että valittaja oli pääsihteerin kanssa 25.6.1996 käymänsä keskustelun johdosta täysin selvillä riidanalaiseen päätökseen johtaneista syistä. Kuten tämän määräyksen 24 kohdassa on todettu, näistä syistä on esitetty yhteenveto 26.6.1996 laaditussa pöytäkirjassa, jonka liitteeksi valittajan huomautukset on otettu.

34 Toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä selvästi perusteettomana.

Puolustautumisoikeuksien loukkaamista koskeva valitusperuste

35 Valittajan kolmannen valitusperusteen mukaan riidanalaisen päätöksen tehnyt puhemiehistö ei ollut maininnut 4.7.1996 päivättyä valittajan tärkeää huomautuskirjettä niiden asiakirjojen joukossa, joihin oli nimenomaisesti viitattu sen kokouspöytäkirjassa ja jotka olivat sen mukaan olleet sen tiedossa. Tällä asiakirjalla on kuitenkin keskeinen merkitys valittajan puolustautumisoikeuksien käyttämisen kannalta.

36 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ollut väärässä, kun se on katsonut valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa, että oli valittajan asia näyttää toteen, ettei puhemiehistö ollut ottanut huomioon hänen 4.7.1996 tekemiään huomautuksia. Valittajan mukaan hänen on mahdoton näyttää tätä toteen.

37 Tältä osin riittää, kun muistutetaan, että sen mukaan, mitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 14 ja 43 kohdassa, puhemiehistö oli 15. ja 16.7.1996 pitämässään kokouksessa käsitellyt kysymystä henkilöstösääntöjen 50 artiklan soveltamisesta valittajaan. Puhemiehistö on siten todennut saaneensa tiedoksi pääsihteerin luottamuksellisen muistion, joka oli päivätty 9.7.1996 ja jonka liitteenä oli valittajan 4.7.1996 päivätty huomautuskirje.

38 Koska tämä kirje siis sisältyi siihen asiakirja-aineistoon, jonka puhemiehistö tutki 15. ja 16.7.1996 pitämässään kokouksessa, jossa se teki riidanalaisen päätöksen, puolustautumisoikeuksien loukkaamista koskevaa valitusperustetta ei voida

hyväksyä. Nämä toteamukset huomioon ottaen on katsottava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut pätevästi päätellä, ettei puolustautumisoikeuksia ollut loukattu. Kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä selvästi perusteettomana.

Henkilöstösääntöjen 50 artiklan rikkomista koskeva valitusperuste

39 Neljännen valitusperusteensa tueksi valittaja väittää, että henkilöstösääntöjen 50 artiklaa on rikottu.

40 Valittaja katsoo ensinnäkin, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asiaan liittyviä oikeussääntöjä valituksenalaisen tuomion 1—3 kohdassa selvittäessään todennut, että henkilöstösääntöjen 29 artiklan ja 50 artiklan, tarkemmin sanottuna sen kolmen ensimmäisen kohdan, välillä on väistämättä yhteys, se on tukeutunut virheelliseen oikeudelliseen perustaan. Valittajan mukaan palvelukseenottamistavan ja eläkkeelle siirtämistä koskevan toimenpiteen välillä ei nimittäin ole tällaista välttämätöntä yhteyttä.

41 Toiseksi valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ollut väärässä, kun se on katsonut valituksenalaisen tuomion 55—59 kohdassa, ettei parlamentti ollut jättänyt huomiotta yksikön etua. Valittaja ei kiistä harkintavaltaa, joka nimittävällä viranomaisella on sen tehdessä yksikön edun kannalta välttämättömiä arviointeja, mutta katsoo, että yksikön etu on nyt esillä olevassa asiassa liitetty viran haltijaan eikä itse virkaan. Valittajan mukaan missään vaiheessa ei kuitenkaan ole näytetty toteen, ettei valittajan ammattitaito voisi vastata yksikön vaatimuksia.

42 Tämän valitusperusteen ensimmäisen osan osalta riittää, kun todetaan, että sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi, koska siinä arvostellaan pelkkää valituksenalaiseen tuomioon sisältynyttä säännösviittausta eikä sellaista tuomion osaa, joka sisältäisi tuomiolauselman oikeudellisia perusteluja.

43 Valitusperusteen toisesta osasta on todettava, että siinä on osaksi kysymys samasta asiasta kuin perustelujen puutteellisuutta koskevassa valitusperusteessa. Tältä osin viitataan tämän määräyksen 30—34 kohtaan.

44 On lisäksi todettava, että valituksenalaisen tuomion 55—59 kohdasta ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on huolellisesti tutkinut, onko riidanalainen päätös lainmukainen, kun huomioon otetaan yksikön etu. Tämän tutkinnan päätteeksi se on katsonut, ettei parlamentti ollut jättänyt huomiotta yksikön etua soveltaessaan valittajaan henkilöstösääntöjen 50 artiklaa. Koska arviointi koskee tosiseikkoja, valittaja ei voi riitauttaa sitä tässä valituksessa. Myös valitusperusteen toisen osan tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

Henkilöstösääntöjen 25 artiklan toisessa kohdassa säädetyn määräajan noudattamatta jättämistä koskeva valitusperuste

45 Valittajan viidennen valitusperusteen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut henkilöstösääntöjen 25 artiklan toista kohtaa. Valittajan mukaan valituksenalaisen tuomion perustelut ovat ristiriitaiset, koska tuomion 69 kohdassa todetaan, että riidanalainen "päätös on annettu tiedoksi valitettavan myöhään", vaikka henkilöstösääntöjen 25 artiklan toisen kohdan mukaan päätös on annettava tiedoksi asianomaiselle virkamiehelle "viipymättä".

46 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä, johon on viitattu valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa, on kuitenkin katsottu, että viivästys, joka on tapahtunut yksittäispäätöksen tiedoksiantamisessa asianomaiselle henkilölle, ei voi

johtaa päätöksen kumoamiseen, koska tiedoksiantaminen on päätöksen tekemisen jälkeen toteutettava toimenpide, eikä sillä siten ole mitään vaikutusta päätöksen sisältöön.

47 Tämä valitusperuste, johon valittaja on vedonnut riitauttaakseen kyseessä olevan päätöksen lainmukaisuuden, on siis tehoton, ja se on hylättävä selvästi perusteettomana.

48 Koska yhtäkään valitusperusteista ei ole hyväksytty, valitus on työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti jätettävä osittain tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi, ja osittain hylättävä perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

49 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdassa, jota työjärjestyksen 118 artiklan nojalla sovelletaan valituksen käsittelyyn, määrätään, että asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Vaikka työjärjestyksen 70 artiklan mukaan yhteisöjen toimielinten ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan, tätä määräystä ei työjärjestyksen 122 artiklan toisen kohdan mukaan sovelleta valitukseen, jonka toimielimen virkamies tai muuhun henkilöstöön kuuluva on tehnyt. Koska parlamentti on vaatinut, että Gómez de Enterría y Sanchez on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja koska Gómez de Enterría y Sanchez on hävinnyt valituksen, hänet on velvoitettava korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Carmen Gómez de Enterría y Sanchez velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 13 päivänä heinäkuuta 2000.

R. Grass

kirjaaja

R. Schintgen

toisen jaoston puheenjohtaja